

Vrtiljak dogodkov

ŠENTJUR

Nov vrtec

Te dni se bodo v nov otroški vrtec v Sentjurju že preselili malčki, ki so do zdaj bivali v neprimernih in premajhnih prostorih. Uradna otvoritev bo za 8. marec — Dan žena. Nov vrtec je montažni, sprejme pa lahko 120—130 otrok. Prostora bo dovolj tudi za oddelke šolskega varstva. Z izgradnjo tega vrtca so krite potrebe za varstvo v Sentjurju, medtem ko bo za okoliška naselja Hruševci in kasneje Novo vas potrebno odpreti še po en oddelkec.

Letos je predviden v sklopu dozidave k šoli v Slivnici en oddelkec za približno 20 otrok, prav tako tudi v Ponikvi pri Grobelnem, kjer bi bilo možno vključiti v varstvo 30 do 35 otrok. Za ureditev prostorov oziroma dozidavo varstvenih oddelkov v Slivnici, Ponikvi in na Planini ter za naselja Hruševci in Nova vas v skupni zmogljivosti za 125 otrok bodo v šentjurski občini potrebovali okoli 2.700.000 dinarjev. Od sredstev, zbranih iz prispevne stopnje, bodo za ta namen porabili 950.000 din, razliko oziroma manjkajoča sredstva za izvedbo tega programa pa bodo krili s kreditom, katerega naj bi odobrila Republiška skupnost otroškega varstva. Računati morajo s tem, da bodo sredstva TIS-a po prispevni stopnji 0,45 odstotka obremenjena s precejšnjimi anuitetami. D. POS

CELJE

Aero za Bangladeš

Prvi veleposlanik LR Bangladeš v naši državi Aminur Rahman Samsud Doha, ki je prejšnji četrtek obiskal Aero, je v pogovoru s predstavniki tega kolektiva izrazil pripravljenost svoje države za razvoj poslovno-tehnične sodelovanja z Aerom. Bangladeš, ki si je šele lani izboril neodvisnost, rabi za razvoj svojih državno-pravnih in diplomatskih služb velike količine pisarniškega materiala, katerega glavni proizvajalec v naši državi je Aero. Vendar Bangladeš ni zainteresiran za nakup teh proizvodov. Gre jim zlasti za razvoj kemične in grafične industrije doma, prav tu pa lahko Aero stori veliko. Veleposlanik Bangladeša je zato odprl vprašanja poslovno-tehnične sodelovanja in skupnih vlaganj v razvoj te industrije v Bangladešu. Obe strani sta bili s pogovori izredno zadovoljni, vendar konkretnih odločitev za sedaj še ni. V Aeru so nam povedali, da bodo vzpostavljene stike razvijali naprej, saj so izredno zainteresirani za sodelovanje s to državo, ki šteje preko 80 milijonov prebivalcev. B. S.

FRANKOLOVO

V spomin žrtvam

V ponedeljek, 12. februarja, se je ob osemindvajseti obletnici najgrozovitejšega okupatorjevega zločina na Slovenskem zbralo ob grobovih talcev na Stranicaх več kot sto svojcev žrtve, zatem članov Zveze borcev iz Slovenskih Konjic, Celja in bližnjih krajev, šolski otroci iz Stranic in drugi.

Svečanost je začela godba na pihala iz Slovenskih Konjic, pevski zbor pa je zapel nekaj žalostnih in borbenih pesmi. Šolski otroci iz Stranic so spomin sto talcev počastili z lepimi deklamacijami. Med nastopajočimi je bila tudi mladinka iz Slovenskih Konjic.

V spominskem govoru je domačin Konrad Sodin orisal tragičen dogodek tistega dne, ko so gestapovci vzeli v tej ozki dolinici življenje sto slovenskim možem in fantom.

Po žalni svečanosti je občinski odbor Zveze borcev iz Slovenskih Konjic povabil ožje svojce žrtve na kosilo. Goste je pri tem srečanju pozdravil predsednik občinskega odbora ZB in se med drugim spomnil pokojne Skaletove mame, ki se je vsako leto udeleževala te svečanosti. Letos pa je ni bilo več med njimi. S. KRAJNC

ŠMARJE

Več pomoči

V Šmarju pri Ješah je imelo preteklo soboto svoje II. redno skupščino Društvo telesnih invalidov. Pregledali so dosedanje delo in poslovanje društva ter izvolili nov upravni in nadzorni odbor in delegate za II. skupščino Zveze društev telesnih invalidov Slovenije.

Društvo je bilo ustanovljeno 1969. leta. Ob ustanovitvi je bilo v izrednih finančnih težavah, pa tudi primernih prostorov za uredovanje ni imelo. Kasneje jim je Stanovanjsko podjetje Šmarje pri Ješah priskrbelo prostor v Rogoški Slatini, kjer še danes delujejo. Danes imajo včlanjenih preko 600 članov, vključili pa jih bodo še 700. Številka 1300 je za to občino zaskrbljujoča, saj je razmeroma siromašna, ima pa toliko več revčev, ki so potrebni vsestranske moralne in materialne podpore. Društvu tudi zdaj primanjkuje sredstev, zato prireja srečalove, katerih čisti dobiček namenja za sanacijo socialno šibkih članov. Glede na število ne-sreče pri delu in na cestah se bo število članov brez dvoma iz leta v leto večalo. Če bi društvo uspelo včlaniti kot podporne člane vsaj 12 večjih podjetij, bi si finančno lahko znatno opomoglo. Namen društva je zavzemati se pri vseh upravnih organih, zavodih in gospodarskih organizacijah za take odnose do invalidov, da bodo le-ti z lastnim delom lahko preživljali sebe in svoje družine.

Vsekakor je Društvo invalidov v občini Šmarje pri Ješah poleg RK ena najbolj humanih organizacij in zasluži vso družbeno pomoč in podporo.

SLOVENSKE KONJICE

ZK se bo sestala

Pred durni je seja občinske konference ZK. Med osrednjimi vprašanji, ki jih bo obravnavala, bo analiza o uresničevanju ustavnih dopolnil, ustanavljanje temeljnih organizacij združenega dela in nadaljnja krepitev samoupravljanja v delovnih organizacijah. Potrebno gradivo je pripravila posebna delovna skupina, v kateri so bili člani občinskega komiteja ZKS in občinskega sindikalnega sveta. Z anketnimi vprašanji so zajeli vse delovne organizacije na območju občine. V. L.

V „Rogli“ podnevi

V pekarni Rogla so s prvim februarjem pričeli delati po novem delovnem času, ki bo po sporazumu veljal samo za dnevni čas. Kruh bodo pekli prejšnji dan, zjutraj pa ga bodo razvažali potrošnikom. Tem je bilo posebej objašnjeno in tudi zagotovljeno, da ne bodo potrošniki v ničemer oškodovani. V. L.

Naše šole vsepovsod

KAJŽICA RES NI VELIKA

Tako pravi pesem, a tako pravijo tudi Ponkavljeni. Otroci in šolniki, ki se stiskajo v šoli, ki je bila zgrajena 1898. leta, prenovljena 1926, zdaj pa čaka na razširitev ali pa na svojo mlajšo sestro v bližini zdajšnjega športnega igrišča. Sicer pa na Ponikvi pri Grobelnem šolstvo ni nekaj novega, ni posledica modernizacije časa. Šolstvo so poznali kmalu po letu 1700, ko so bojda neki menihi učili branje in pisanje v nekem starem trdnjanskem stolpu.

Toda zdaj smo v dvajsetem stoletju. Februarsko jutro se budi, od Ožbolta proti Hotunjam že rdeče sonce steguje svoje žarke in preko vasi sega na cesto. Po njej capljajo v šolo male postave in na glavah ima vsak po en majhen košček sonca. Toplo jim je — tukaj zunaj in v šoli, kamor so bili namenjeni. Kljub temu, da je šola že stara in tesna, je v njej toplo. Morda zaradi tega, ker so toliko v tej svoji šoli naredili sami. Zdaj jih je 256. Toda pred sto leti jih je bilo skoraj za sto več.

RAVNATELJ JE V ZBORNICI

«Je ravnatelj v šoli», vprašam punčko s kitami na hodniku, ko si sezuva čevlje. «Ja, v pisarni!» Krenem po stopnicah navzgor. Ob steni so zloženi čevlji, škornji, gozjerji. Hodnik je širok. Po zidovih vse polno risb. Na eni je z akvareloom naslikana šola. Prav takšna, kot je zunanaj, vsa kopajoča v soncu, rumena kot cekin. Na vratih piše zbornica. Odprem. Iščem ravnatelja. Učitelji se pripravljajo na prvo uro. V kotu zagledam znan obraz. Sedem. Pišem v beležnico. Medtem časom se zbornica sprazni, utihne. Z ravnateljem ostaneva sama. «Vidite, niti pisarne nimam, če kdo pride, ga nimam kam peljati, da bi se pogovorila. Če imam kakšno delo, da potrebujem mir,

Okroga, Podgaja, Zagaja, Srževica, Luterij, Sloma, Ostrožnega in Slatine. Če jim bo uspelo, bodo z novim šolskim letom vozili s šolskim avtobusom v šolo na Ponikvi še otroke iz Dolge gore, Pobovega in ostali del Ostrožnega. To željo so izrazili že nekateri starši sami.

Zbornica je tesna. Na levi knjižne omare, od tal do stropa, vse polno. Na zgornjih policah knjige, spodaj avdiovizualna pomagala, aparati. S temi pripomočki so dobro opremljeni, le ustreznega prostora nimajo, kamor bi to vse lepo spravili. Toda kljub veliki prostorski stiski se je predvsem od leta 1968. na šoli marsikaj spremenilo.

Deske na tleh je zamenjal lep, svetel parket. Spodaj pri vhodu so po tleh lične ploščice. Hodnik je lepo prepleaskan z oljnatno barvo. Po hodnikih so omare. To so otroci naredili sami. V izredno aktivnem tehničnem krožku. Kaj bi brez njega?!

POMAGAJ SI SAM IN ...

V šestem razredu je skoraj 40 učencev. Po stenah so risbe. Na levi strani je omara. V njej so učila. Veliko učil, ker je tudi omara velika. Razred tako služi kot nekakšen kabinet. Omara so mladi tehničniki naredili sami. V naslednjem razredu prav tako omare, lastno delo, vse polno, zloženo, stlačeno, a skrbno ure-

jeno. Razred igra dvojno vlogo: učilnica klasične oblike in kabinet. V zgornjem nadstropju so stranišča preuredili v skladišča učil. Za globuse, karte itd.

V naslednjem razredu je fizika, Matematika. Velika omara od tal do stropa. Tudi lastno delo. Motorji, baterije, transistorji, prenosniki. Modrost dvajsetega stoletja se je preselila v omaro, ki so jo izdelali otroci, ker nimajo kabine. Prava šola za življenje. V nekem razredu je tudi telovadnica. Grede, koza in skrinja so delo otroških rok. Preobleke pa jim je sešil vaški krojač. Pravijo, da so Elanova konkurenca.

Fenomen pa je podstrešje. Prijetno diši. Kaj ne bi, saj je tam kuhinja, sicer brez vode, a bodo tu montirali majhen hidroforček. Dobili so tudi hladilnik. Na podstrešju je tudi razred. Sami so ga preuredili. Tabla je narejena tako da je pomična in se odpira kot vrata. Pa se tudi mora, ker so zadaj dimnične odprtine, dimnikar pa mora od časa do časa očistiti črne luknje. V kotu je še nekaj prostora, tam bo omara. Zelenne elemente je po nizki ceni dal Alpos. Na stropu gorijo svetle luči. Sami so jih naredili. Kajti v razredu je samo eno okno. Skozenj sicer vidiš Savinjske Alpe, a je tako majhno, da bi mladim očem samo škodovalo. Zato je v razredu cel dan v službi električna luč. In tako naprej. Zdaj pripravljajo, da bo-



Ravnatelj Maks Kovačič

do zadnje luknjo na podstrešju porabili še za nekaj. Ze za kaj, prav jim bo prišlo. In tako ne bo prostora na podstrešju niti za miš!

11 članov kolektiva z ravnateljem vred. Trije predmetni, sedem učiteljev, trije od njih študirajo. Pretežno mladi ljudje, šest komunistov. Tako j jeseni bi rabili še enega učitelja za razredni pouk pa fizikurnika, saj imajo na šoli izredno aktivno šolsko športno društvo. Pred dvema letoma so uredili igrišče. So vnet košarkaši, rokometiši, atleti, strelci, šahisti in igralci namiznega tenisa. Ponosni pa so na svojo folklorno skupino, literarno-dramsko, glasbeni krožek, pevski zbor in harmonikarje. Vse polno izvenšolskih aktivnosti poznajo in vedno še ostane nekaj časa za najrazličnejša sodelovanja na vseh področjih. In mnenje je enotno. Vse bi slo, ko bi le imeli več prostora. Radi bi imeli vsaj govorilnico. Kadar je seja šolskega sveta, gredo v kakšen razred.

IN OBETI ZA JUTRI ...

Da, obeti so. Kar dva. Dozdati obstoječo šolo ali pa zgraditi povsem novo poslopje nasproti šolskega športnega igrišča. Sedanja šola bi potem služila za kabinet ali kaj podobnega. Nova šola pa bi morala imeti vse dodatne prostore, med katerimi je vsekakor najvažnejša telovadnica. In na stari šoli bosta ostali tudi dve napisni plošči. Prva govori v spomin Antonu Martinu Slomšku, odličnemu učencu, prav tako Blažu Kocenu, svetovnemu kartografu. Dve plošči na desni strani od vhodnih vrat, na črnem marmorju. Vsak dan gre mimo njiju skoraj tri stotrok, ki si žele svetlobe in svojih abecednikih in zvezkih. In na Ponikvi pravijo, da bodo tam nekje, leta 1980 tu di to imeli.

BESEDILO IN SLIKE DRAGO MEDVEJ



Razred in kabinet. V šestem razredu je 40 učencev za klopmi ...

ga nesem domov in doma opravim. Tako imam pol stvari v šoli, pol doma v stanovanju.» Povprašam po prostoru. «Zdaj imamo osem razredov — osem oddelkov», povzame ravnatelj Maks Kovačič, «imamo dve vzporednici. Potrebovali bi še eno vzporednico. V šestem razredu imamo 39 učencev, v petem pa 44. Sreča je v tem, ker so razredi veliki in je kljub velikemu številu učencev v prostoru dober zrak.»

V belem predpasniku vstopi v zbornico in prinese na pladnju velike skodelice za kavo.

VELIKO ZASELKOV

Po hodnikih je mir, le tu in tam skozi kakšna vrata vzklik. Ob stenah pa počiva jo obuvala najrazličnejših oblik in barv. Ti čevlji so pripeljali iz Hotunja, Boletine,



Na zunanji ni videti prizadevanj, ki so za temi zidovi